

ключових чинників стійкого розвитку сучасних підприємств, дослідження досвіду забезпечення стійкого розвитку зарубіжних підприємств. Все це дасть можливість запропонувати покроковий алгоритм та окреслити сфери управління стійким розвитком.

Отже, на сучасному етапі діяльності людства стоїть питання екологізації соціальної практики в усіх її можливих проявах.

Література

1. Белобородова М. В. Особливості впровадження екологічної відповідальності в стратегію розвитку промислових підприємств /М. В. Белобородова//Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Міжнародні економічні відносини та світове господарство» // гол. ред. Палінчак М. М. – Херсон: «Гельветика», 2018. - №17 - Ч.1. – с. 20-24.
2. Касич А. О. Імплементация цілей стійкого розвитку в практику управління підприємствами у сучасних умовах / А. О. Касич, В. А. Бурківська // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Міжнародні економічні відносини та світове господарство. – 2017. – Вип. 16, Ч. 1. – С. 135-139.
3. Sustainability management in business enterprise. Concepts and Instruments for Sustainable Organisation Development (2002). Commissioned by the Federal Ministry for the Environment, Nature Conservation and Nuclear Safety [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www2.leuphana.de/umanagement/csm/content/nama/downloads/pdf-dateien/nmu_fs_engl_final.pdf

Гордієнко О.

Студ. гр. БЕК-20

Науковий керівник ст. викл. Гребеннікова Н. В.

Київський національний університет технологій та дизайну

ОСНОВНІ ПЕРІОДИ АНТИЧНОЇ ФІЛОСОФІЇ

Антична філософія, висунувши та розробивши цілу низку ідей, являє собою колицю не лише європейської філософії, а й культури загалом. Вивчаючи вихідні ідеї античної філософії, можна простежити розвиток людського мислення від простої єдності до диференційованої багатоманітності та свідомої деталізації. Ідеї античної філософії донині пронизують науку, філософію, духовне життя суспільства.

Антична філософія відрізняється розмаїтістю шкіл, напрямків, проблем. Античне суспільство – це рабовласницька демократія з досить високим ступенем свободи особи, а там, де свобода – там різноманіття і прогрес. Рабовласницьке суспільство – це суспільство, у якому здійснювався третій великий поділ праці – відділення розумової праці від

фізичної. Наслідком цього був зліт духовної культури і, зокрема, розквіт філософії. Істотною ознакою Античної філософії є її зв'язок з міфологією [2, с. 143].

Філософія поступово виділяється з міфології, відбувається рух від міфу до логосу. Доведено, що у цілому філософія стародавнього світу зробила величезний вплив на подальшу філософську думку. Філософія виникає у VI – IV ст. до н. е. практично водночас у трьох цивілізаціях – грецькій, індійській і китайській [1, с. 112]. Кожна традиція і кожен мислитель, зокрема, будували різні моделі співвідношення між видимими і невидимими сторонами світу (буття), але чітких доказів, зокрема емпіричних фактів, які б свідчили про справжній характер цього співвідношення, не було. В античній філософії виділяють три періоди.

Перший – період ранньогрецької філософії – охоплює епоху від виникнення філософського мислення на початку VI ст. до н.е. до часів Сократа (кінець V ст. до н.е.). Філософів цього періоду називають досократиками. До них належать такі філософи, як Фалес, Анаксимен, Анаксимандр, Геракліт, Піфагор, Парменід, Зенон Елейський та ін.

Другий період має назву класичного. З філософів цього періоду першим слід назвати Сократа. До них належать також софісти Протагор, Горгій. Суть другого періоду полягає в переорієнтації філософської свідомості з космогонічної проблематики на тему людини. Крім названих мислителів, представниками цього періоду є Платон, Аристотель. Демокріт, а також послідовники Сократа – кіренаїки, мегарики і кіники.

Третій період історії античної філософії пов'язаний з епохою еллінізму і Римської імперії. Він починається приблизно з кінця IV ст. до н.е. і закінчується V-VI ст. н. е. Філософія елліністично-римської епохи існує у вигляді кількох основних філософських напрямів. Це епікурейці (засновник Епікур), скептики (Піррон), стоїки (Цицерон, Сенека, Марк Аврелій, Епиктет) [4, с.76].

Античність вистраждала християнство, яке стало духовною опорою оновлення суспільства. Антична філософія, в якій містилися зачатки основних видів філософського світогляду, що розроблялися в усі наступні століття, – це жива картина становлення теоретичної думки, повна сміливих оригінальних ідей. Це велике торжество розуму. Ось чому вона ніколи не втратить свого високого значення в очах мислячого людства. Вона стала справжньою суспільною силою античного світу, а потім і всесвітньо-історичного розвитку філософської культури і кожне нове покоління, отримуючи вищу освіту, покликане зануритися в цей вічно свіжий потік філософської думки. Антична філософія викликає жвавий інтерес у кожного допитливої людини, яку хвилюють філософські питання [3, с. 123].

Антична філософія вперше окреслила основні напрями філософської проблематики, визначивши на віки людське розуміння світу, космосу, природи, суспільства, людини, її пізнання, інтелекту, поведінки.

Антична філософія, висунувши і розробивши цілу низку ідей, являє собою колиску не лише європейської філософії, а й культури загалом.

Література

1. Гальчук Оксана. Антична література: Навчальний посібник для студентів заочної форми навчання. – К.: Вид-во Київського славістичного університету, 2008. – 210 с.
2. Губар Ольга Михайлівна Філософія: інтерактивний курс лекцій: навчальний посібник для студ. вузів / О. М. Губар. – Київ : Центр учбової літ. (ЦУЛ), 2007. – 415 с.
3. Філософія науки та інноваційного розвитку (за науковою редакцією проф. Л.А. Чекаля). – Київ, 2014. – 334 с.
4. Філософія: Навчальний посібник (для студентів 2 курсу ФПО і заочного навчання). Авт. Радіонова Л.О. – Харків: ХНАМГ, 2006. – 142 с.

Зайченко Д.

Студ. гр. БТУР-1-20

Науковий керівник ст. викл. Гребеннікова Н. В.

Київський національний університет технологій та дизайну

ФІЛОСОФСЬКЕ РОЗУМІННЯ ПРОБЛЕМИ БУТТЯ

Буття є однією із найважливіших категорій в історії філософії. Тому філософи поставили перед собою завдання – розв'язати проблему існування, аналізуючи її саму. Перші уявлення про буття як про філософську проблему були сформульовані давньогрецьким філософом Парменідом. Поняття буття позначало у нього загальну властивість світу просто бути, тому буття розглядалося ним як незмінне, нерухоме, вічне. Парменід зазначав, що «Те, що висловлюється та мислиться, повинно бути сутнім, бо ж є буття, а ніщо не є». Ніщо неможливо помислити, бо самим актом мислення ми переводимо все, що мислимо, у ранг буття (принаймні – буття у думці та для думки). Звідси випливають тези філософа про те, що саме буття є абсолютно самодостатнє для себе і незмінне. Те, що ми бачимо як зміни – результат неістинного бачення та розуміння, тобто вигадка. Парменід починає характеризувати буття як те, що перебуває за межами чуттєвих речей, тобто думку. Буття є єдиним, незмінним, таким, що не має поділу на суб'єкт та об'єкт. Це повнота досконалостей, з яких виділяються Істина, Добро, Світло та інші. У вченні Парменіда закладена думка, згідно якої буття не виникло, його не можна знищити, нерухоме та нескінчене, як сфера, що не має жодних просторових меж. За своєю суттю, воно не потребує чогось, оскільки позбавлене чуттєвої якості. Людина може досягнути буття за допомогою думки, розуму [3, с.23].

Протилежну позицію у трактуванні буття займав Геракліт, який заперечував незмінне буття і визнавав лише постійно мінливий світ.